

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2019. augusztus 8.
(csütörtök)**

Földvári Tibor

AZ ÚR CSODÁLATOS TETTEI

Énekek: 105,1-3; 633

Alapige: 1Krónika 16,1-12; 23-31

Mikor pedig bevitték az Isten ládáját és elhelyezték azt a sátor közepén, amelyet Dávid annak számára felállított: áldozának egészen égő- és hálaáldozatokkal az Isten előtt. És mikor Dávid elvégezte az egészen égőáldozatot és a hálaáldozatot, az Úr nevében megáldá a népet. És osztogata minden Izráelitának, férfinak úgy, mint asszonynak egy-egy kenyeret, és egy-egy darab húst és egy-egy kalácsot. És rendele az Úr ládája elé a Léviták közül szolgákat, akik hirdessek, tiszteljék és dicsérik az Urat, Izráel Istenét. Asáf volt a fő, utána másodrenden Zakariás, Jéhiel, Semirámót, Jékhiel, Mattithja, Eliáb, Benája és Obed-Edom. Jéhiel lantokkal és citerákkal, Asáf pedig cimbalmokkal énekelt; továbbá Benája és Jaháziel papok kürtöltek szüntelen az Isten szövetségének ládája előtt. Azon a napon adott Dávid először éneket az Úrnak dicséretére Asáfnak és az ő atyjafiainak kezébe. Dicsérik az Urat, hívjátok segítségül az ő nevét, hirdessétek minden népek között az ő nagy dolgait. Énekeljétek néki, mondjátok dicséretet néki, beszéljétek minden csudálatos dolgairól. Dicsekedjétek az ő szent nevében; örvendezzen szívök azoknak, akik az Urat keresik. Keressétek az Urat és az ő erösségét; keressétek az ő orcáját szüntelen. Emlékezzetek meg az ő csudálatos dolgairól, amelyeket cselekedett, az ő csudáiról és az ő szájának ítéletiről. [...] Mind ez egész föld énekeljen az Úrnak, napról-napra hirdessétek az ő szabadítását. Beszéljétek a pogányok között az ő dicsőségét, minden népek között az ő csudálatos dolgait; mert nagy az Úr és igen dicsérendő, és rettenetes minden istenek felett; mert a pogányoknak minden isteneik csak bálványok, de az Úr teremtette az egeket. Dicsőség és tisztesség van ő előtt, erösség és vígasság az ő helyén. Adjátok az Úrnak, népeknek nemzetségei, adjatok az Úrnak dicsőséget és erösséget! Adjátok az Úr nevének dicsőséget, hozzatok ajándékot, és jöjjetek eleibe, imádjátok az Urat a szentség ékességében. Rettegjen az egész föld az ő orcájától; a föld kerekége is megerössítettik, hogy ne ingadozzék. Örüljenek az egek, és örvendezzen a föld, és mondják a pogányok között: az Úr uralkodik!

AZ ÚR CSODÁLATOS TETTEI

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, áldó énekkel imádtunk téged, hódoltunk előtted a gyülekezet közösségében, nemcsak isteni személyed hatalmát, nagyságát, hanem tetteid csodáját is megvallhattuk. Hódolunk előtted, hogy amit az ószövetségi időben a zsoltáros leírt és a te ószövetségi néped is örömmel énekelhetett, az számkra még teljesebben az Úr Jézusban valósággá lehetett és mi Jézusban ismerhetünk megtartónak, hatalmas Istennek.

Köszönjük, Urunk, hogy az evangélium mindig órá mutat, mert te akarsz órá mutatni Szentleked és igéd által, ezért a te tetteidet nem csupán külső dolgokban, hanem igédben is láthatjuk.

Köszönjük neked a te igéd erejét, munkálkodását. És az is olyan nagy ajándék, hogy a nyári hetek során a csendességben a gyülekezeti közösségben is gazdagon adod igédet. Hálát adunk, hogy Piliscsabán is és Neszmélyen most is együtt lehetnek lelki testvéreink. Köszönjük, Urunk, a sok kincset, amit adtál nekik és ezután is adsz még a héten.

Kérünk arra, hogy mi is a hallott igét ne csupán befogadjuk örömmel, hanem teremjen gyümölcsöt, ezáltal is a téged még nem ismerők hadd ismerjenek meg még jobban.

De szeretnénk, Urunk, a te jelenlétedben most örvendezni is. Köszönjük, hogy a gyülekezet közösségében ezért is adod nekünk a találkozást.

Kérünk arra, munkálkodj Szentleked által, engedd megértenünk a te szavadat nagyon személyesen az Úr Jézusért, Atyánk.

Ámen.

Igehirdetés

Amikor a neszmélyi gyermekhétre mentünk busszal a 10-es főúton utazva, hatalmas zivatar, eső hullott végig és nagyon sötét felhők mutatkoztak Neszmély fölött is. Arról beszélgettünk a buszon a vezetőkkal, lehet, hogy mezítláb kell majd leszállni a buszról, hogy legalább így megmentjük a cipőket, amiket majd használni kell a hét során. Aztán kiderült, hogy ahol ki kellett szállnunk, ott teljesen száraz volt minden, Neszmélyen akkor már semmi nem esett. Még a gyerekeknek is elmondtuk ezt a csodát, azután egész héten tapasztaltuk csupán az időjárásban is Istennek azokat a csodáit, amiket ő meg akart mutatni nekünk és a gyerekek számára. Amikor a gyerekek kérték az ismerős énekeket és amelyek így a teremtésről, a gondviselésről szóltak, nekem személy szerint is nagyon bátorító volt mindig erre gondolni, milyen nagy ajándék, hogy az Úr a testiekben is kincseket ad, örömet, hogy vidámak legyünk, a gyerekeknek is jót tesz ez. Nem beszélve akkor a lelkiekről.

Azokról a lelkiekről, amelyek jellemezték az ószövetségi népet is. Ha olvastuk a kalauz szerint ezeket a fejezeteket, emlékszünk, hogy Dávid számára is micsoda örömet jelentett, hogy az Úr ládája odakerülhetett Jeruzsálembe, a fővárosba. És talán arra is emlékszünk, hogy nem ilyennek indult az egész, mert Dávid nagyon súlyos hibát, bűnt követett el, az egyik legszentebb dologra tekintettel nem figyelt az Úr szavára, ezért meghalt az egyik hűséges szolgája, aki megérintette a szent ládát, mert nem a Szentírás szerint hordozták. Tapasztalta tehát Dávid még

Isten ítéletét is annak a nagy öröme az idején, ami a szent láda Jeruzsálembé vitelét jelentette. De utána helyreállhatott, lelkiekben is helyreállt az Úr népe, ő maga is, és ennek az öröme mutatkozik meg itt a 16. részben. Nem beszélve aztán a folytatásban, amit ma olvastunk, amikor kiderül, hogy nem ő épít templomot, hanem majd a fia, Salamon, de nemcsak az Úr háza, hanem Dávid háza, mint királyi dinasztia is örökkévaló lesz. Mindezekben Dávid láthatta az Úr csodáit: testiekben és lelkiekben is.

Ami itt a Krónikák könyvében jellemző, ez a történet megtalálható a Sámuel 2. könyve 6. részében is, de ott nem olvasunk ilyen hosszan arról a két zsoltárról, amelyet majdnem teljesen szó szerint idéz: a 105. – amit énekeltünk is az elején –, illetve a 96. Zsoltárt. Ezek az énekek ebben a bibliai könyvben szerepelnek arról beszélve, hogy valóban micsoda öröm tölti be annak a szolgának és annak a népnek az életét, akinek az életében ez az Úr van a középpontban. Az életük központjában Istenük. Ennek az Istennek a tisztelete, ennek az Istennek az uralkodása. Ha pedig ez megvalósul, akkor az életük minden területén boldogok lehetnek, örvendező isteni szolgálatot végezhetnek nemcsak a lévíták és a papok, hanem Dávid mint király maga is, és a nép is.

Számunkra még teljesebben újszövetségi hívő népként az egyetemes papság elve szerint, mint akik szolgálhatunk az Úrnak az élet istentiszteletében. Mindez azért, mert Jeruzsálem megtapasztalta ezt a csodát, a főváros, Dávid városa, hogy ott van az Úr ládája, azaz az Úr onnan uralkodik. Ennek az Úrnak a csodálatos tetteit magasztalja Dávid és magasztaltatja, amikor rendeli az éneket, illetve az énekes szolgálatokat. Azoknak a rendjét is leírja.

Három versben is szerepelt a „csodálatos dolgai” kifejezés. Ezekre figyelve vizsgáljuk majd meg, hogy a két zsoltár is, meg ez a történeti részlet itt a Krónikák könyvében hogyan is beszél tehát arról, hogy ha az Úr van a központban, akkor ez örvendező életet jelent minden tekintetben Isten népének. Akkor is, ha bajok vannak, akkor is, ha lehet, hogy az imádságai az Úr népének nem éppen a hálaadás meg az imádat, hanem könnyörgés, keserű kérés. De akkor is, ha az Úrra figyel a nép, ma is az Úrra figyelünk, akkor nemcsak csendeshéten, hanem a hétköznapiakban is ez lehet a jellemző.

A Krónikák könyvéről csupán röviden. A babiloni fogságból megszabadult zsidóság olvashatta először, a hazatértek, az ő számukra volt bátorító, vigasztaló, bár néha intő kijelentés Isten Lelkétől vezetve, amikor leírta és meghirdette a szentíró. Ebben a bibliai könyvben a Sámuel könyve, illetve a Királyok könyveitől egy picit eltérően még inkább hangsúlyos az Isten tiszteletének a kérdése, a templom kérdése, hogy ehhez hogyan viszonyulnak a mindenkori Isten népe, Dávid is, illetve az őt követő királyok. Emlékszünk, hogy ebben a könyvben csak Dávid utódai, a júdai országrész királyai szerepelnek a folytatásban majd a történetleírásban. Fontos az Úr népének a szentsége, istentisztelete, a templomhoz, de inkább a templom Urához való viszonya. Dávid életében a templomépítést megelőző minden tette – a templomterv elkészítése, a felhalmozása mindannak, ami szükséges majd az építéshez – leíratott itt a folytatásban. Salamonnak tulajdonképpen csak építeni kellett. Dávid, az apja mindent megszervezett, csak nem ő építette föl.

AZ ÚR CSODÁLATOS TETTEI

Ezt megelőzően pedig itt a 16. részben hallottuk, hogy a frigyláda Jeruzsálembé kerülésének a befejező aktusa, mozzanata ez volt, így volt az első versben: „Mikor pedig bevitték az Isten ládáját és elhelyezték azt a sátor közepén.” Nem tudom, emlékszünk-e, hogy a szent sátorban hol tartózkodott a frigyláda? Mert nem a sátor közepén, hanem a sátor leghátsó részében, a szentek szentjében. Amikor viszont Jeruzsálemben épít sátrat a frigyládának Dávid, beszédes, hogy ő a sátor közepére akarta fölépíteni. Az a sátor, amiben korábban is volt a szent láda, az maradt a helyén Gibeonban – oda is rendelt lévitákat Dávid –, de a szent láda már nem volt benne. De így van a kijelentésben tehát: „elhelyezték azt a sátor közepén, amelyet Dávid annak számára felállított”.

Ez a középben lételem is a maga helyszínével érzékelteti a lelki valóságot, hogy Isten van a középben, a központban. A szent láda az Úr uralkodásának a helye. Az ószövetségi kijelentés alapján elmondható: ahol ott az Úr ládája, ott az Úr. Bár vissza lehetett élni ezzel az igazsággal, akkor az Úr nem tűrte az ő népének az istentelenségét. Hiába volt velük a láda, veszítettek a háborúban, sőt a filiszteusok el is vitték a ládát. De amikor Isten népe a helyén volt, itt is, akkor azt jelképezi: az Úr van a központban. Dávid életének is ez a jellemzője. Dávid most már dicsőséges király. Lehetnek még esetleg háborúi, de alapvetően békesség van az országban. Közel van az Úr hozzám – érezhette Dávid –, hiszen ő van a központban. Itt van Jeruzsálemben az Úr velem, én is közel lehetek hozzá. Ha szeretnék az Úrral találkozni, akkor nem kell messzire menni, csak bemegyek a sátorba, ahol az Úr ládája van. Imádkozom az Urat a szent sátor közelében. Az, hogy mennyire mehetett be Dávid királyként a sátorba, azt nem tudjuk pontosan, de egy biztos: nagyon közel volt az Úrhoz ő is és ő ezt tudta. Ő úgy uralkodott – hallottuk itt a 31. versben –, hogy az Úr uralkodik. Ott a pogányoknak szólóan, de ez Dávidra is igaz. Dávid életét tehát az jellemzi, hogy bármi, amit tesz királyként is, családfőként is, férjként is, bármi, amit tesz, mindent Istenre figyelve, Isten közelében, úgy, hogy az Úr van mindenkinek a középpontjában.

De ha az Úr van a központban és a szent láda ezt hirdeti – a folytatás a 2. verstől kezdődő kijelentésben látható –, akkor ott áldozatbemutató van, ott örövendezés van, hála van. Az Úr áldása a népe számára Dávidon keresztül is. Ezért is osztogatta az ajándékokat. Ez nem csupán az ő királyi jószívűsége, hanem azt hirdeti, hogy ha az Úr uralkodik fölöttem is, akkor ő rajtam keresztül ajándékokat ad. Gazdagon adja az ajándékait az ő népének. Az istentiszteleten az Úr mindig ad. Az ő népe áldozatbemutatója jelzi, hogy mi csak így jöhetünk az Úr elé. Ez is adakozás, az Úrnak adunk valamit, de inkább azon van a hangsúly, amit ő ad ajándékba, mert uralkodik.

Mindent az istentisztelet határoz meg. Számukra is igaz lehetett tehát, hogy az élet istentisztelete, csak az ószövetségi kijelentés és az ószövetségi időszak alapján. Nekünk pedig még teljesebben, de most már hadd mondjam ki, hiszen a testünk a Szentlélek temploma, illetve az Isten népe közössége a Lélek temploma. Bárhol, ahol vagyunk, az istentisztelet. Az áldozatot már bemutatta az Úr Jézus egyszer s mindenkorra, de a hálaáldozat, az élet hálaáldozata az a miénk is lehet. Bárhol, ahol vagyunk. Itt a templomban is persze, annak a helynek a csendjében, ahol összejön az Úr népe, pasarétiak, de bárhol, ahol vagyunk. És ha istentiszteleten van az

Úr népe és őt ilyen boldogan tiszteli, mert a láda a helyére került, az Úr van az életünk központjában, akkor ez örömet jelent, áldást, hálát és dicséretet az Úrnak.

Ezért fontos, hogy Dávid a lévítákat beállítja az istentiszteleti szolgálatba. És ahogy hallottuk a Károli-fordítás kijelentésében: „Azon a napon adott Dávid először éneket az Úrnak dicséretére Asáfnak és az ő atyjafiainak kezébe.” Ünnepi pillanatot, pillanatot és ezek folytatódhatnak majd. Holnap, holnapután és azután is. Urat dicsőítő énekesek szolgálatba állítása és először aznap adott Dávid éneket ezeknek a szolgálóknak. Ha az új fordítás vagy az új Károli-fordítás szerint olvastuk ezt a történetet, ott nem az ének odaadásáról van szó, hanem az énekszolgálatra való megbízásról. Megbízta őket, kinevezte őket. Azért örülök, hogy ezt megemlíthetem, mert mind a kettő jelentés lehetséges és mind a kettő azt hirdeti, hogy akár az az ének, amit Dávid odaadott – emlékszünk Dávid zsoltárszerző is volt, nem kevés zsoltárt ő írt le, az Úr őneki jelentette ki –, és ez lehetett a 105. Zsoltár meg a 96., vagy pedig a megbízás, hogy ezeket a zsoltárokat kik énekeljék az Úrnak, először tette ezt Dávid, ez mind hirdette, hogy folyamatosan szüntelen zajlik majd. Az Úr közelében vannak ők, a legközelebb, a lévíták és a papok, amit ők tesznek, azt a nép nevében teszik. De ez a fontos: ami zajlik a szent láda és a szent sátor istentiszteleti rendjében, az az Isten népének a jellemzője.

Ismét kiemelem, számunkra, újszövetségi népként még teljesebb ez, mert nekünk már nem kellene különböző énekkari szolgálók, noha van a gyülekezetünknek kórusa, de a gyülekezet kórusa is része a gyülekezetnek és magasztalja az Urat, de az elképzelhetetlen, hogy csak a kórus énekeljen egy istentiszteleten. Hanem Isten mindenkori népe, ahogy együtt vagyunk. De az ószövetségi időben ott voltak ezek az énekesek, ők viszont jelképezték az egész nép szolgálatát. Azért, mert folyamatosan istentisztelet zajlik, folyamatosan Istent magasztaló éneklés zajlik a sátorban és a nép életében. És a Krónikák könyve ezt akarja bemutatni.

És most fontos megemlíteni, hogy az első olvasók, a hazatért zsidóság – emlékszünk – nem is olyan könnyen építette föl a templomot. Sokféle ellenállásba ütköztek – gondoljunk Ezsdrás könyvére meg Nehémiás könyvére. Vagy arra, amikor a nép elfordult az Úrtól, Ezsdrásnak is például ezért kellett helyreállítani a házasságokat, Nehémiás könyvében is olvasunk erről. Vagy Nehémiásnak azért is kell hazamenni, mert nincs védőfala Jeruzsálemnek, bármikor megtámadhatják, az ellenség győzhet. Nem ideális volt az Úr hazatért népének az állapota, a helyzete. De a Krónikákban, amikor olvasták ezeket a kijelentéseket, bátorítást kaptak, bátorítani akarta őket Isten.

Ezért van az, hogy a 105. és 96. Zsoltárból, amikor idéz – majd figyeljük meg –, főleg a Károli-fordítás adja vissza ennek a jelentését, ami a 105. Zsoltárban például kijelentésként hangzik, az az itteni szakaszban, zsoltáridézetben buzdítás-ként, felszólításként, mert buzdítani akar az Úr. Ez nem ellentmondás az igében, hanem Isten kijelentésének a mélysége. A Zsoltárok könyvében kijelentés és így bátorít, itt viszont a hazatérteket erősíti, buzdítja. Az Úr közelében, az Úrral, az Úr öröme Isten népe és ennek az öröme él.

Hány éves is volt az Úr Jézus, amikor ő is átélte ezt? Legalább is legelőször a bibliai kijelentés alapján? Tizenkettő. Amikor felmegy a templomba a szüleivel, aztán ott marad, mert ott hagyják, és azt mondta: „Nem tudjátok, hogy az én Atyám

házában kell lennem?” Jézus is átélte az ószövetségi igazságok miatt, hogy neki nagyon jó az Atya házában, ott a templomban lenni. Ezt a templomot majd meg is kell tisztítania, amikor felnőtt lesz és elkezd a szolgálatait. János evangéliumában a 2. részben a szolgálata elején, illetve emlékszünk, virágvasárnap egyik jellemzője, hogy a szolgálata végén is még a kereszthalál kiteljesítése előtt Jézus megtisztítja a templomot. Mert a templomban bűn is lehetett, hamisság, de az Úr Jézus akkor is tudta: ez az Atya temploma, ez az Atya háza, az én Atyám háza, nekem itt kell lennem, mert közel vagyok az Atyához, minősítetten is ily módon. Pedig Jézus Isten Fia és ő mindig az Atyával volt, minden körülmények között. De az ószövetségi igazságok miatt mégiscsak ott van az Atya házában, és ez nekünk is bátorítás.

Az újszövetségi nép pedig hogyan énekelheti ezeket az énekeket az élet istentiszteletében? Az Efézusi levél 5. rész 19-20. versei, illetve a Kolossái levél 3. rész 16-17. versei hasonló gondolatban így szólnak. A kolossái ígét olvasom: „A Krisztusnak beszéde lakozzék ti bennetek gazdagon, minden bölcsességben; tanítván és intvén egymást zsoltárokkal, dicséretekkel, lelki énekekkel, hálával zengedezvén a ti szívetekben az Úrnak. És mindent, amit csak cselekesztek szóval vagy tettel, mindent az Úr Jézusnak nevében cselekedjétek, hálát adván az Istennek és Atyának Ő általa.” Ez az élet istentisztelete, mert Isten van a központban. És akkor éneklés, imádat, boldog örvendező szolgálat jellemzi az Úr népét egyénenként és közösségben.

A csendesheteken fizikai értelemben is könnyebb talán ezt átéreznünk, mert azért vagyunk csendeshéten akár gyerekekkel is, hogy ott átéljük, hogy itt az Úr, szól az Úr, munkálkodik. Fizikailag jól el lehet fáradni egy gyerektáborban, de lelkiileg hihetetlenül megerősödhetünk látva Isten munkáját a gyermekek életében is. És ahogy említettem a legelején, akár még a fizikai, időjárásbeli dolgokban is Istennek a csodáit.

Istennek a személyes jelenléte, Isten munkája Dávid életében is meg a mi időnkben is – hallottuk –, mindabban, amit ő tesz. És itt a felolvasott igeszakaszokban is hallottuk Isten tetteinek a sokféle jellemzőjét. Ami a napi csendességben, ahogy olvastam én is ezt az ígét – illetve előre is néztem, hogy ma estére Isten vajon mit akar a gyülekezet elé hozni –, megragadott ennek a kifejezésnek az ereje, lelki bátorítása, a Károliban: „csodálatos dolgai”. Emlékszem ma is, amikor először néztem meg az ősi héber nyelven ennek a kifejezésnek a jelentését, és előfordulási helyeit, és azóta mindig nagyon-nagyon bátorító. Többször is olvashatjuk ezt a Bibliában a magyar a fordításban. Az új fordításban: csodái – ez a kifejezés szerepel. De van, amikor ilyen kifejezéssel tudja csak visszaadni a magyar nyelv, hogy: lehetetlen, lehetetlen dolog. Azaz olyan dolgok, amelyek túl nehezek ahhoz, hogy megvalósíthatók legyenek, tehát lehetetlenek. Különlegesek, rendkívüliek, csodások, elképesztőek. És ha Isten cselekszik ily módon, akkor csodálatosan cselekszik – így tudja visszaadni a fordítás.

Amikor Isten népe nagy szabadításokat élt át, a bibliai történetekben majdnem mindig szerepel az éneklésük. Kettőt hadd említsek. Mózes 2. könyve 15. része: a vörös-tengeri átkelés után. A 14. részben van annak a lerása, a 15. részben Mózes éneke. Ebben a történetben van aztán, hogy Mirjám, Mózes nővére veze-

tésével az asszonyok dobokkal táncolva magasztalják az Urat és énekelnek és örven-
deznek. Mózes éneke pedig hatalmas isteni szabadításról, isteni személyről énekel.
De Nehémiás könyvében is a 12. részben, amikor a fal felszentelése zajlik. Mó-
zesnél átkelés a Vörös-tengeren és emlékszünk, hogy ez újra meg újra visszaköszön
a bibliai történetekben, mint az isteni szabadítás legnagyobb igazolása: az Úr kiho-
zott minket Egyiptomból, átvitt a Vörös-tengeren, az egyiptomiak meg elvesztek.

Nehémiás életében a falépítés. Az persze nem tűnik olyan nagyon csodálatos-
nak a vörös-tengerihez képest, de Nehémiásék számára abban az időben mégiscsak
az Úr hatalmas csodája volt. Lehetetlen! Emlékszünk, hogy hány nap alatt épült
föl a fal, mert nagy kedvvel és jó kedvvel dolgoztak az építők? 52 nap alatt. Nem tu-
dom, hogy a mai kőművesmunkák meg házépítések, falépítés szempontjából örü-
lünk, ha 52 nap alatt odajön a mester talán a sok telefonálás után. Ott meg amikor
elkezdtek a munkát, 52 nap alatt elkészült. Aztán fölszentelték és a fölszentelésnek
az örömnépe, istentiszteleti szertartási módja része volt az éneklés.

Isten csodálatos tettei. Itt a 9. versben, a 12.-ben és a 24.-ben szerepel. Isten
csodálatos dolgai, tettei, csodái, hogy a szent láda felkerült Jeruzsálembe és a Kró-
nikák könyvében itt van az ének. Dávid számára is meg annak a népnek micsoda
öröm Isten személye és az ő csoda dolga. Ezért a Krónikák 1. könyve 16. részében
a történetleírás énekkel folytatódik, a 105. és a 96. Zsoltárral és van még néhány
másik zsoltáridézet is itt. És ezekben a zsoltárokból szerepeltek tehát ezek a kife-
jezések: rendkívüli dolgai, szabadításai. De pontosan ez által az üzenet szempont-
jából mégis a hétköznapi élet istentiszteletében ezek meghatározóak, mert minden
hétköznapi élethelyzetben Istenre mutatnak. A csodáit ha látja az Úr népe, akkor
mindig tudja, hogy ez az Úr van velem és így munkálkodik és erre fel is szólít, buz-
dít. Ilyen kifejezéseket hallottunk: „beszéljete minden csodálatos dolgairól”; „em-
lékezzetek meg az ő csodálatos dolgairól, amelyeket cselekedett”; „beszéljete a po-
gányok között az ő dicsőségét, minden népek között az ő csodálatos dolgait”. Tehát
itt is buzdítás hangzik, felszólítás – ahogy említettem – ezzel a kifejezéssel.

Nem tudom, emlékszünk-e arra, amikor Gedeonnak megjelent az Úr, az Úr
angyala férfi alakjában. Az Úr angyala ott az Úr maga volt – a gyermekekkel Ge-
deon történetét vettük, ezért lett nekem nagyon élővé most a bibliai üzenetben is.
És az Úr angyala ezt mondja neki: „Az ÚR veled van, erős vitéz!” (új fordítás) / „Az
ÚR veled, erős férfiú!” (Károli-fordítás). És Gedeon zsigerből elkezd mondani,
hogy: – Hát hogy lenne velünk az Úr? Beszélget Istennel, beszélget az Úrral, csak
nem tudja, hogy ki ő valójában. Egy férfit lát csupán, talán sejti, hogy különleges
alak, de nem tudja, hogy ő az Úr. És elmondja, hogy: – Hol vannak az ő csodái,
amikről az atyáink beszéltek nekünk? Azért vagyunk olyan helyzetben most, ami-
ben vagyunk, mert elhagyott minket az Úr. Gedeon említi tehát ezt a kifejezést:
csodái. Hol vannak a csodái, amikről az atyáink beszéltek? Tudja, hogy Istennek
milyen csodálatos dolgai történtek az atyáik idejében, erről ismerete van, ezt fel
tudja idézni, de valahogy nem tölti be annak az öröme Gedeont, amiről itt Dávid
és a gyülekezet életében egyértelműen látjuk, hogy bekövetkezik. Nem tölti be
egyáltalán Gedeont. Nemhogy nem történnek csodái az Úrnak, nincs is velünk az
Úr, elhagyott minket. Persze Gedeon történetéből tudjuk, hogy nem az Úr hagyta
el őket, hanem ők feledkeztek el róla.

Ezért nem mindegy, hogy az Úr ószövetségi meg újszövetségi népe komolyan veszi-e azt, hogyha a szent láda ott van Jeruzsálemben és az Úr van a központban és ennek hatalmas ajándéka az az öröm, ami betöltheti a hívó embert ennek a biztos tudatában, akkor ez olyan életet jelent, ami a hétköznapiakban is mégiscsak igaz, ahogy hallottuk a köszöntésben: „Érezzétek és lássátok meg, hogy jó az Úr! Boldog az az ember, aki ő benne bíz.”

Jeremiást is szeretném ideidézni. Jeremiás könyve 32. részében kétszer is szerepel ez a kifejezés: csodálatos dolgai. De ott úgy fordítja a magyar fordítás: van-e lehetetlen az Úrnak? A 32. rész 17. versében Jeremiás elkezd imádkozni és Istentől hatalmas hitvallást tesz, és itt mondja el, hogy semmi sincs lehetetlen előtted. Isten olyan valaki, akinek semmi sem lehetetlen. De közben az egész imádsága keserűség. Annak a keserűsége, hogy a babiloni seregek betörték az országba és neki földet kell venni a rokonától, ami pénzkidobás. Nem érti, hogy az Úr ezt miért mondta neki. Nem érti Istennek a munkáját, az Isten tetteit. Imádkozik ezért Istenhez nagyon őszintén és hadd húzzam alá: Istenének a személye nagyságát mondja el az imádságban, csak hadd tegyem hozzá, valószínű nem hiszi el. Imádkozik, de igazából nem tudja, hogy mit imádkozik, mert mégiscsak nagyon keserűen kifakad. Nem annak az öröme tölti be az életét, hogy ki az az Úr, aki vele van és akihez imádkozhat, hanem annak a fájdalma, hogy engem most nagy keserűség ért, engem most kismizmiztek tulajdonképpen és Isten, ezt te mondtad nekem. Miért kellett ezt csinálni? Jeremiás imádkozik, de nem boldog, nem örvendezik, nem tiszteli az Urat ilyen értelemben. Istentisztelettel. Tiszteli az Urat, mert imádságban elmondja neki, amit érez, de az egész érzései nem ez: „Érezzétek és lássátok meg, hogy jó az Úr!” – Uram, te most nem vagy jó, mert olyat mondtál nekem, ami ráfizetés!

Gedeon és Jeremiás példája azért fontos, hogy jelezze, nagy hithősök is szükségét érezték annak, hogy az Úr buzdítását hallják. Ők akkor már nem éltek, amikor a Krónikák könyve leíratott. Mi viszont élünk és most élünk és mi már a Krónikák könyvét is olvashatjuk meg hallgathatjuk az igehirdetésben. Isten maga nem véletlenül íratta le ezeket. Itt olyan bátorító, hogy Jeremiás könyvének ott a 32. részében a második helyen, amikor szerepel ez a kifejezés, az már nem Jeremiás imádsága része, hanem Isten kijelentése, ami válasz Jeremiás fájó imádságára. Az Úr pedig tulajdonképpen Jeremiás szavaival válaszol. Ez meg a 27. versben található: „Vajon van-é valami lehetetlen nékem?” Ezt kimondta Jeremiás, hogy semmi se lehetetlen neked és az Úr kérdéssel teszi föl: „Vajon van-é valami lehetetlen nékem?” Mond meg, Jeremiás! De közben aztán folytatja a kijelentést, hogy Jeremiás is átérezhesse, hogy az Úr vele van, neki megvan a terve. Lehet, hogy most nem érted, lehet, hogy most nagyon fáj az, amit most teszek éppen veled, de majd meg fogod látni, hogy én csodákat fogok végrehajtani, lehetetlen dolgokat.

Itt idézzük fel Ábrahám és Sára esetét. Ez a 'lehetetlen' kifejezéssel fordítható jelentés a Mózes 1. könyve 18. részében van előttünk, amikor 89 évesen Sára nevet azon, hogy az a férfi, aki az Úr maga volt szintén az Úr angyala képében, azt mondta a férjének, aki pedig már akkor 99 éves volt, hogy: egy év múlva visszajövök és Sára fiát fog szülni. Ez azért már túl magas volt Sárának. Amikor Ábrahám 75 éves volt, az Úr akkor mondta ki először – legalább is a kijelentés alap-

ján biztosan először –, hogy neki utóda lesz és Isten micsoda ígéreteket adott. Sára számára is ez ígélet lehetett, de most már 24 év eltelt azóta és ennyire konkrétan Isten még nem mondta meg nekik, hogy akkor egy év múlva fia lesz Sárának, a te feleségednek. És Sára nevet.

Isten erre a nevetésre Sárát is meg Ábrahámot is bátorítólag mondja ki: „Van-e valami lehetetlen az ÚR számára?” „Miért nevetett Sára?” Vajon van-e lehetetlen az Úrnak? És emlékszünk, hogy aztán, amikor megszületik a kisfiú és az Izsák nevet kapja, hogy mi is az Izsák név jelentése? Nevetés. Nevetés – azaz öröm, boldogság, nevetés. Még a kisgyermek neve is azt hordozza, hogy van miért örülni, van miért nevetni. Nem szégyen, hanem öröm miatt. amikor ők látták Izsákot – és hát évtizedeken keresztül láthatták –, minden nap eszükbe juthatott: ki a mi Istenünk, milyen csodatettei vannak, hát a fiunkat is mégiscsak ajándékba adta nekünk. Valószínű ez is része lehetett annak, ez a bizonyosság, hogy Ábrahám, ha kellett volna, kész lett volna feláldozni még Izsákot is, mert annyira az Úr töltötte be az ő életét és annyira tisztelte Istent, hogy akkor is engedelmeskedik, akkor is az Úr van a központban az életében, amikor egy nagyon nehéz kérdést, kérést hall Istenétől. De aztán az Úr utána esküdik meg Ábrahámnak.

És megemlítem Máriát, az Úr Jézus édesanyját. Mária nem kételkedett, Mária csupán azt kérdezte meg az Úrtól, hogyan lehet, hogy neki gyermeke lesz, mikor nem ismer férfit? Az angyal pedig, az Úr angyala – ott valóságos angyalt küldött – elmondja, hogyan fog az ő méhében megfoganni a Messiás. És bátorítani akarja, hogy ezt hittel megragadhatja. Elmondja, hogy Erzsébet, a te rokonod, ő is, már hatodik hónapja, akit meddőnek hívtak, mert az Istennél semmi sem lehetetlen – ez az igei gondolat van. A Mária története már az újszövetség nyelvén, tehát görög nyelven, de a kifejezésnek a jelentése, az üzenete az ugyanez. Sárának nem volt lehetetlen meddőként, Erzsébetnek nem lehetetlen meddőként, neked pedig, Mária, a Szentlélek által lesz gyermeked.

Istennek a kijelentése, Isten szava, amikor hangzik a Krónikák könyvében is bátorításul, buzdításul, ha kell, intésül, az ő csodatetteit emeli ki – most az összefüggés miatt mondom így –, de a csodatetteiben a személyét, ami betöltheti az övéit.

Ezt a három helyet nagyon röviden, csupán egy-egy hangsúllyal kiemelve a végén, de nagyon beszédes. A 9. vers így szól a 105. Zsoltárt idézve: „Énekeljétek néki, mondjátok dicséretet néki, beszéljétek minden csodálatos dolgairól.” Hallható tehát, hogy itt Istennek szól: énekeljétek Istennek; mondjátok dicséretet neki, Istennek; beszéljétek minden csodálatos dolgairól Istennek – az összefüggés miatt. Az imádság. Az istentiszteleten vagy az egyéni csendességben vagy a családi közösségben, énekekben is akár „beszéljétek minden csodálatos dolgairól”. Istennek elbeszélve azokat a csodákat, amiket ő tett, amiket már elvégzett, amik már megtörténtek. De a Krónikák 2. könyve 20. részében azt látjuk, hogy olyan csodáiról is énekelnek már Istennek, előre magasztalják az ő szabadítása csodáját, amit csupán megígért. Isten ott megígérte, hogy biztos győzni fogtok. Ott történt meg az, hogy fölállította a király a hadsereg előtt az énekes lévitákat, és elkezdték Istent imádni, magasztalni. És amikor elkezdtek az éneklést, Isten akkor támasztott ellenségeskedést az ellenséges népek között. Tulajdonképpen, amikor odaértek az ellen-

AZ ÚR CSODÁLATOS TETTEI

séghez közelebb, akkor azt látták, hogy már mindenki meghalt. Ezért mondom így: Istennek elbeszélve csodáit – de nemcsak a múlt, hanem a jövő ígéretére nézve, de biztos nagy tetteit.

Erre képesek vagyunk-e? Mert én inkább olyan vagyok, hogy ha valami még nem teljesedett be, akkor hajlok inkább könyörögni érte vagy sürgetni az Urat, hogy: – Uram, nem jó várni és nem jó megadással lenni a te szabadításodig! Számomra is olyan bátorító lett ez, hogy de hát hogyan lehetne várni az Úr ígéretei beteljesedésére is, és akkor előre is lehet magasztalni az Urat és elbeszélni minden ő csodálatos dolgait. A múlt és a jelen nagy tettei. Személye nagyságát az ő tetteiben.

Mit tett az Úr Jézus, amikor az élete egyik legnehezebb órájában vállalta ezt a nagy titkot? Hogy mielőtt kimodta volna, hogy: „Atyám! ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár!” – előtte mégiscsak az Isten nagy tetteit magasztalta, csodáit. Hízen ezt mondta: „Abba, Atyám!...” – azaz drága mennyei Atyám – „...Minden lehetséges néked.” „Minden lehetséges néked” – és Jézus számára ott volt az egész ószövetségi kijelentés minden csodálatos dolga. Csak ennyit mondott: „Minden lehetséges néked” – ebben benne van, hogy bármi, amit az én mennyei Atyám akar és eldönti, megteheti. Jézus is itt imádja a mennyei Atyát, elbeszéli minden csodálatos dolgait és utána végrehajtja a megváltó művet, a nagy szabadítást.

A Cselekedetek könyve 4. részében meg olvashattuk nem régen, hogy amikor meghallotta a jeruzsálemi gyülekezet, hogy megfenyegették a vezetőit, meg hát így őket is, akkor ők egy szívvel, lélekkel elkezdnek imádkozni – majd nézzük meg újra ott a 4. rész végén, hogy micsoda imádság hangzik Isten csodálatos dolgairól. Hogy aztán a könyörgés is elhangozzék, de az már igazából csak egy egyszerű hitvallásos kérés, hogy hát ha az Úr az, aki, akkor ezek után ő mit tehet, ha akar és tegyen is. Istennek elbeszélve csodálatos dolgait.

Ehhez egy picit kapcsolódik de mégis másabb a hangsúlya a 12. versben: „Emlékezzetek meg az ő csodálatos dolgairól, amelyeket cselekedett, az ő csodáiról és az ő szájának ítéletiről.” Két másik kifejezés is, de az első ez volt: „ az ő csodálatos dolgairól”. Istenre emlékezve – itt már a hívő népnek az emlékezése. Amire ha emlékezünk, az Úrra emlékezünk és az Úr lesz naggyá. Ebből aztán fakadhat, hogy őneki kezdjük mondani, hogy Uram, te ki is vagy. De most a hangsúly abban van, hogy számunkra az Úr személye és az ő tettei az emlékezésben micsoda erőt jelentenek. Ez nem állandó múltban való merengés, hogy milyen szép volt a régmúlt, ahogy Gedeon érezte: – Amiről az atyáink beszéltek, az hol van? Nem a múltban való merengés állandóan, hanem a múlt tettei örömeivel, biztatásával a jelenben, sőt a jövőre tekintve. És itt hadd folytassam: Mária, amikor meghallotta az angyal szavát – „Mert az Istennél semmi sem lehetetlen” –, mi volt az első dolga? Fölkelt és futott, szaladt Erzsébethez. Aztán ott volt körülbelül három hónapot Keresztelő János születéséig.

Az emlékezés az azt jelenti az Újszövetség nyelvén is, hogy valamit nem csupán felidézek, hanem amit felidézek, az a jelenben elkezd bennem bátorítóan munkálkodni és ez alapján cselekszem, ez alapján élem meg a jelennek minden állapotát. És itt lehet kimondani: akkor is, ha minden szép és jó, de akkor is, ha minden nagyon fájó talán. Egy biztos: az Úr csodáira emlékezem. És akkor ha

várom szabadítását, tudom, hogy ez a szabadító Úr bármikor szabadíthat. Ha pedig tele vagyok örömmel, akkor már nemcsak azért adok hálát az Úrnak és áldom őt, ami éppen most az öröm, hanem ami a múltban is az volt.

Amikor az Úr Jézus is a tanítványait bátorítja, hogy mindig emlékezzenek arra, amit ő is tett számukra, néha ott feddőleg kellett, hogy elmondja, mert hitetlenek voltak a tanítványok, de Jézus is az övéit mindig abban akarta erősíteni, hogy van mire emlékezniük vele kapcsolatban is.

Kedden, amikor meglátogatni indultam egy idős testvérünket, aki a fenyves utcai játszótérhez lakik közel, akkor a játszótér mellett elmenve oldalra pillantottam, néztem a gyerekeket és észrevettem az egyik gyermekhéten résztvevő leánykát. Kiderült, hogy ott volt a testvére meg a kistestvére és az anyukája is. És amikor megláttak, egyből elkezdtünk örvendezni, még volt egy kis idő, úgyhogy elkezdtünk beszélgetni, és olyan öröm volt visszaemlékezni a neszmélyi hét sok-sok örömére. Még a fáradtság, fizikai fáradtságérzetem is egy pillanat alatt elmúlt. Fizikailag is jó hatással van ránk az emlékezés, hát még lelkileg.

A harmadik: „Beszéljétek a pogányok között az ő dicsőségét, minden népek között az ő csodálatos dolgait.” Tehát a pogány népek között beszélni a csodálatos dolgait, ami egyébként 'dicsőségként', szinoním kifejezésként is lehet fordítani. A pogányok, ők még nem az Úr népe. Velük kapcsolatban el kellett mondani, hogy le kell dönteni az Úrnak a bálványokat és ő le is rombolja. Ő nem tűri a bálványokat, ő élő Úr. És amikor a pogányok megszabadulnak a bálványoktól, akkor ők is az Úr népe tagjai lesznek, ők is ezt az Urat félhetik már, tisztelhetik, szeretethetik. Beszámol, elmesél az Urat nem ismerőnek is Isten csodáiról.

Mit is mondott az Úr Jézus a tanítványok kérdésére: „Akkor kicsoda üdvözülhet?” Amikor a gazdag ifjú nem akart megtérni, Jézus követője lenni és ők megijedtek, hogy akkor kicsoda üdvözülhet? Hogy is mondta Jézus? „Embereknél ez lehetetlen, de Istennél minden lehetséges.” Ott egy zsidó fiatalember volt, ő nem pogány volt, csak hitetlen. Itt pedig a pogányok, akik még nem az Úréi, de bármikor azok lehetnek, mert az Istennél semmi sem lehetetlen.

Beszélni Istenről a népek között. Sába királynője nem véletlenül jött Salamont meglátogatni, mert Istenre volt kíváncsi. Naámán pedig azért gyógyulhatott meg, mert egy arám katonaság által elrabolt nagyon fiatal kislány, aki odakerült az ő udvarába bízott az Úrban, szerette az Urat és bátran bizonyosságot tett arról, hogy: ha a gazdám, aki most leprás lett, odamenne Izraelbe és ott találkozna az Úrral a prófétán keresztül, biztos, hogy meggyógyulna. És Naámán meggyógyult és nemcsak fizikailag, lelkileg is, hiszen ő az Urat akarta onnantól fogva tisztelni.

A filippi börtönőr is nem csupán a földrengés miatt, hanem Pál és Silásnak az éneken mondott imádsága miatt ott éjfél körül kérdezte meg a végén, hogy: mit tegyek azért, hogy üdvözüljek?

Istenről beszélni a népek között az ő csodálatos tettei által. Nem hívó családtagnak, munkatársnak, barátának nem túl sokat beszélni, de amit mondunk, az Isten csodálatos tettei talán éppen Jézusra is mutatva.

Nekünk az Úr Jézus megváltó műve a legnagyobb csoda a múltba, a múltra nézve, ami elvégeztetett. A földi életünkben is biztos, hogy éltünk már át sok csodáját az Úrnak. Akár lehetetlen dolgokat is, amik lehetségessé váltak. És az is biz-

AZ ÚR CSODÁLATOS TETTEI

tos, hogy a legnagyobb csodatette az Úrnak majd az lesz, mikor eljön az Úr Jézus. Jézusnak a személye, elvégeztetett és még beteljesülésre váró váltságműve az, ami a legnagyobb, közte pedig a mi személyes életünk, gyülekezeti közösségünk számára is csodatettei. De az ő személye nagysága munkája.

És ez a kifejezés a végén, amit felolvastam a 31. versben: „Örüljenek az egek, és örvendezzen a föld, és mondják a pogányok között: az Úr uralkodik!” – a pogányok számára is hihetetlen bátorítás, mert ha megtérnek, uralkodik rajtuk az Úr, de fölöttünk is ő uralkodik. És az ő tettei is ez alapján bármikor megvalósulhatnak, mert ő van a központban.

Hogyha csodálatos dolgai, csodálatos tettei vannak az Úrnak velünk kapcsolatban is, akkor azt gondolom, méltó arra, hogy csodáljuk őt akár imádságban, akár emlékezve a csodatetteire, akár tanúbizonyságot téve a még hitben nem járók számára és között is az ő csodálatos tetteiről.

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, imádunk téged, hogy az Úr Jézust is adtad nekünk és az Úr Jézussal együtt mindent, ahogy meg is ígérted. És köszönjük éppen ezért a te csodatetteidet is a személyes életünkben, a közösségben, a családban. Urunk, áldunk meghallgatott imádságokért. Köszönjük a beteljesített ígéreteidet. És azért is imádunk téged, hogy amíg várunk beteljesítendő ígéreteidre, azt is tehetjük hűséggel, türelemmel, előre hálát adva, örvendezve.

Urunk, köszönjük, hogy te a központban akarsz mindig lenni és csak ott leszel. Áldunk, hogy te nem hagysz más helyet magadnak a mi életünkben sem. De számunkra éppen az a szabadítás, a megtartatás.

Kérünk, hogy ha most éppen nehéz bízunk benned, Gedeonhoz és Jeremiáshoz hasonlóan keserű a szívünk, te változtass, te újíts meg, állíts helyre a te igéd által.

És arra is, hogy amikor másoknak beszélünk, csodatetteidet emlegessük, azokra emlékezzünk. És ezzel a hittel hadd tudjunk könyörögni másokért is, akik még nálunk is nagyobb bajban vannak talán.

Köszönjük, hogy te adhatsz gyógyulást a halálos betegségből is bármikor. Kérünk, hadd merjünk hittel könyörögni a betegekért, a súlyos betegeinkért is. És köszönjük, amikor adtad a gyógyulást, adtad a jobbulást.

Imádkozunk, Urunk, azért, hogy a gyászban is hadd lássunk téged halál fölött is győztes Úrnak Jézusban.

Kérünk arra, hogy áldd meg a mi népünket is. Bárcsak, a mi népünk ne Istent gyalázó lenne, hanem Istenben bízó. Vezetőinkért is így könyörgünk most.

És köszönjük neked, hogy a kárpátaljai helyzet megoldását is akár csodamódon is megteheted. Mi ezt kérjük most is tőled. Adj ott békességet a két nép között.

És arra kérünk, hadd lehessen számunkra az élet istentiszteletében is annak az öröme, boldogsága, amiről szóltál. És köszönjük, hogy a te jelenlétedben itt a gyülekezet közösségében mindenképp ezt érezhetjük.

Hallgasd meg imádságunkat, az Úr Jézusért, kérünk.

Ámen.